

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudkyně JUDr. Jitky Hroudové a soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **Krajina budoucnosti, z. s.**, IČ 197 18 837
sídlem Luční 266, 431 59 Vysoká Pec

zastoupen advokátem Pavlem Uhlem,
sídlem Kořenského 15, 150 00 Praha 5,

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

za účasti **Severní energetická a. s.**, IČ 286 77 986
sídlem Václava Řezáče 315, 434 01 Most

zastoupena advokátem JUDr. Petrem Voříškem, Ph.D., LL.M.,
sídlem Přístavní 321/14, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 9. 10. 2025, čj. MZP/2025/290/844

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**Odůvodnění***Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem*

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení výše popsaného rozhodnutí ministra životního prostředí, kterým ministr zamítl jako nedůvodný rozklad žalobce proti usnesení Ministerstva životního prostředí ze dne 16. 7. 2025, čj. MZP/2025/220/1701, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o obnovu zjišťovacího řízení k posouzení záměru „*Ekologická obnova lomu ČSA*“ podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých dalších zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o ELA*“ či též „*posuzovací zákon*“). Správní orgány vyšly z úvahy, že žalobce by k podání návrhu na obnovu řízení byl oprávněn pouze tehdy, pokud by byl procesně oprávněn k podání odvolání v původním řízení, a tato podmínka splněna nebyla.

*Obsah žaloby – žalobní body**Nesprávný okamžik posouzení návrhu na obnovu řízení*

2. Žalobce v prvním žalobním bodě namítl, že tato úvaha je nesprávná. Výklad zákona v tom smyslu, že náležitosti podpisové petice na podporu podání návrhu na obnovu řízení se posuzují ke dni, kdy mohlo být podáno odvolání v původním řízení, je nesprávný. Náležitosti případné petice se posuzují ke dni podání návrhu na obnovu. Výklad ustanovení § 9e odst. 1 písm. b) posuzovacího zákona v tom smyslu, že podpisy je nutné získat v období mezi vydáním rozhodnutí a podáním odvolání, je nesprávný a výčet náležitostí v písm. b) nemá povahu předpisu podmínek, které je nutné splnit kumulativně.

3. Implicitní úvaha, že k okamžiku podání odvolání musí být tato náležitost doložena a není možné okolnosti dokládat později, je rovněž nesprávná. Absence dokladů je odstranitelnou vadou, na jejíž odstranění je třeba poskytnout lhůtu odpovídající povaze chybějící náležitosti. Podle žalobce, je tak třeba náležitosti procesní způsobilosti třeba posuzovat ke dni podání návrhu na obnovu.

Nesprávné převzetí argumentace z rozsudku správního soudu

4. Pokud jde o druhý žalobní bod, žalobce namítl, že správní orgán se nesprávně odkázal na závěry rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem vydaného pod sp. zn. 141 A 20/2024. Žalobce se domnívá, že závěry, na kterých staví tento soud své zamítnutí žaloby, jsou nesprávné, a to podle žalobce proto, že za nesprávný je třeba považovat takový výklad zákona, podle kterého je počátek doby, v jaké je možné učinit relevantní petiční úkon, dán okamžikem vydání rozhodnutí, kdy současně počne běžet lhůta k odvolání proti tomuto úkonu. Soud podle žalobce použil jednak nesprávný textualistický výklad, současně nerespektoval teleologický výklad daného ustanovení a také pominul závaznost vyšších normativních systémů, a to ústavního pořádku, mezinárodního práva a evropského práva.

5. Podle žalobce je předně třeba vycházet z toho, že samotný § 9e odst. 1 v návěti předcházejícím oběma písmenům [a) a b)] obsahuje slova znějící „... *se uvede alespoň* ...“, přičemž následují náležitosti v podobě názvu záměru a identifikace subjektu, jenž má být peticí podpořen. Návěti je pak ukončeno slovy „... *a dále*“, za kterými následující varianty písmen [a) a b)]. Každá z nich začíná slovem „*skutečnost*“, za kterým je vedlejší věta, jež popisuje o jakou skutečnost se má jednat. Za vedlejší větou pak následuje další spojka „*a*“ a za ní pak požadavek data a vydání rozhodnutí a čísla jednacího. V nyní analyzované větě je funkční popis typu výčtu v podobě slov „... *se uvede alespoň* ...“, za kterým následuje výčet tří prvků ve struktuře [záměr, údaje o osobě *a* skutečnost]. Skutečnost, že listina je určena na podporu toho či onoho, je pak posledním prvkem výčtu, na který se vztahuje funkční označení výčtu. Tyto tři náležitosti jsou tedy podle zákona nezbytné, protože *alespoň* ty musí v záhlaví petičního archu být. Pokud za tímto uzavřeným výčtem následuje uvedení čísla jednacího a data vydání rozhodnutí, nejedná se o uvedení náležitostí povinných, ale doporučených, protože uvedení těchto prvků má pořádkovou povahu. Nejsou součástí výčtu prvků zastřešených pravidlem, že alespoň ty být musí v záhlaví archu, a proto tam nezbytně být nemusí. Význam splnění tohoto požadavku bude záviset na tom, jestli v době, kdy byla petice zahájena, již bylo známo datum a číslo jednací daného rozhodnutí.

6. Pokud by se abstrahovalo od čistě jazykového výkladu, který hovoří ve prospěch žalobce, a přihlíželo by se k teleologickému výkladu, tak i ten svědčí ve prospěch žalobce. Cílem výčtu náležitostí archu je identifikace záměru, identifikace podpořené právnické osoby a identifikace účelu petice. Smyslem je předejít záměně záměrů či osoby, popřípadě účelu. Naopak smyslem popisu náležitostí není a z podstaty věci ani být nemůže nepřiznané stanovení časového omezení, v jakém lze projev učinit, tedy redukci doby na dobu po vydání rozhodnutí, a v tomto případě do podání odvolání. Stejně jako cílem náležitostí nějakého úkonu nemůže být nepřiznaná časová redukce doby pro provedení úkonu, tak nelze tyto náležitosti vykládat tak, aby svou složitostí či náročností činily faktickou překážku přístupu k nějaké jinak legitimní činnosti. Jinými slovy, pro redukci doby, kdy je možné podepsat petici, není uznatelný důvod. V okamžiku, kdy je záměr znám, což je doba předcházející vydání rozhodnutí, není důvodu, aby nebylo možné zahájit petici, která podpoří účast prvku občanské společnosti v případném budoucím řízení. V zákoně nelze nalézt jediný důvod nebo myšlenku, která by svědčila o vůli redukovat či zúžit časový prostor pro provádění petice. Smyslem jakýchkoliv náležitostí pak není a nemůže být tvorba umělých překážek přístupu k nějakému jinak legitimnímu právu, ale pouze zajištění jeho řádného výkonu.

7. Soud podle názoru žalobce ignoroval poměrně robustní a současně závazný normativní kontext nadřazených normativních systémů, které výklad práva, jenž soud zvolil, zakazují. Za jediný rozumný výklad, který ob stojí jak textualisticky, teleologicky a v kontextu ústavního, mezinárodního a evropského práva, je takový výklad, podle kterého je petice v pořádku, pokud obsahuje vymezení záměru, označení podporovaného subjektu a záměr účastnit se řízení, podat odvolání či obě, přičemž tato petice není časově omezena, co do okamžiku jejího sepsu, okamžikem vydání rozhodnutí, proti kterému má být podáno odvolání. Pokud se ministr na straně 6 napadeného rozhodnutí pouští do konstatování nedostatků listiny a vytýká jí, že od počátku neměla určité náležitosti, tedy zmocnění k podání odvolání, tak takový argument nemůže obstát. Podpisová listina od samého počátku měla náležitost spočívající v tom, že je určena na podporu případného odvolání, a to těmito

slovy: „My, níže podepsaní, podporujeme účast občanského spolku *Krajina budoucnosti*, z. s., IČ 197 18 837, se sídlem Luční 266, 431 59 Vysoká Pec, Česká republika, v navazujících řízeních k záměru ULK1253 *Ekologická obnova lomu ČSA posuzovaného dle zákona č. 100/2001 Sb.* Podpisem stvrzujeme, že si přejeme, aby se spolek *Krajina budoucnosti*, z. s., jako dotčená veřejnost přihlásil k účasti v navazujících řízeních a aby případně podal proti rozhodnutím v navazujících řízeních odvolání (zdůrazněno žalobcem) podle § 9c zákona č. 100/2001 Sb.“.

Nesprávnost úvahy o koncentraci řízení

8. Krajský soud dospěl k závěru, že v okamžiku podání odvolání musí být petice předložena bezvadná a tuto vadu nelze zhojit. V opačném případě by soud vedl úvahu o správném postupu správního orgánu prvního či druhého stupně, protože by se nabízela otázka, zda měl vyzývat žalobce k odstranění vad. I tato úvaha soudu, která implicitně vychází z požadavku koncentrace, je podle názoru žalobce nesprávná.

9. Podle názoru žalobce ke třetímu žalobnímu bodu neexistuje žádné ustanovení posuzovacího zákona a správního řádu, které by bránilo aplikaci § 37 odst. 3 správního řádu. Ustanovení § 7 odst. 6 věty poslední posuzovacího zákona je prostým stanovením náležitosti, která může být vadná a je odstranitelná postupem podle § 37 odst. 3 správního řádu. Vadná petice je nepochybně vadou odstranitelnou, stejně jako jí je vadná plná moc. Je běžnou praxí, že plná moc je vadná, nebo dokonce že v případě podání zcela absentuje. V takovém případě správní orgán nebo soud vyzve podatele k odstranění vady, přičemž vada je odstraněna podle zcela převládající praxe i tak, pokud je předložena plná moc s datem, které následuje po vyzvání k odstranění vad. Procesní teorie totiž vychází z toho, že vůle zmocnit osobu je něco jiného, než písemný doklad o této vůli. Písemný doklad může být pozdějším vyjádřením již dříve existující vůle. Podle názoru žalobce není zásadní důvod, proč v případě kolektivního zmocnění v případě petice postupovat jinak, než jak judikatura dovodila v případě plné moci. Existující petice bez čísla jednacího a data vydaného rozhodnutí byla nepochybným projevem vůle veřejnosti. Pokud tento projev vůle měl formální vady, musel být dán prostor pro jejich odstranění. Postup soudu by pak musel vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, protože správní orgány by měly nejprve aplikovat postup podle § 37 odst. 3 správního řádu, a teprve následně procesně řešit, zda bylo podání kvalifikované nebo nikoliv.

Vázanost soudu procesním postupem správního orgánu

10. Žalobce ve čtvrtém žalobním bodě namítal, že obecně platí, že aktům a postupům orgánů veřejné moci svědčí presumpce správnosti, která může být prolomena pouze způsobem, který zákon výslovně stanoví. Pro vztah mezi mocí soudní, kterou představuje soud prvního stupně, a mocí výkonou, kterou představuje žalovaný, pak platí specifická pravidla odvozená od principu dělby moci, jenž plyne z čl. 2 odst. 1 Ústavy a je bohatě judikován obecnými soudy i soudem Ústavním. Jedním z principů je i zásada minimalizace zásahů soudní moci do kompetencí moci výkoné a jejich omezení na zákonný rámec přezkumu aktů veřejné správy. Na vztah mezi mocí soudní a mocí výkonou nelze nahlížet jako na specifický dohled, který by přezkoumával všechny aspekty činnosti správního orgánu. Naopak platí, že soudní přezkum je omezen dispoziční zásadou, přičemž jiné otázky výkonu státní správy je třeba ponechat v duchu jejich autonomie nedotčené. Otázka účastenství ve

správním řízení je otázka, kterou má posoudit správní orgán. Existují postupy, kdy není pochyb o účastnictví, a pak jsou postupy předepsané pro případ, že tyto pochyby jsou nastoleny. Ať už je výsledek těchto postupů jakýkoliv, je třeba je respektovat, pokud nejsou před soudem napadeny přímo tyto postupy.

11. V nyní souzené věci neměl žalovaný odvolací orgán pochyby o tom, že žalobce byl legitimním účastníkem odvolacího řízení. Je to názorová pozice, kterou zaujal v rámci výkonu své pravomoci k otázce, kterou si měl posoudit, a posouzení této otázky je třeba respektovat jako autonomní rozhodnutí nebo posouzení dílčí či předběžné otázky ze strany orgánu veřejné moci, které nebylo v této otázce napadeno. Naopak platí, že rozhodnout o tom, že někdo není nebo nemá být účastníkem řízení, lze pouze postupem, který předepisuje zákon. Pokud by měl správní orgán pochyby, musel by volit postup dle ust. § 28 správního řádu, který stanoví postupy (včetně přezkumu), jak rozhodnout o tom, že někdo, kdo se chová jako účastník, jím nemá být či není. Tyto postupy znají i opravné prostředky a nelze je nahradit *ex post* úvahou soudu, že účastník vůbec neměl být účastníkem, protože takto mu je odebráno účastnictví fakticky zpětně a bez možností procesní obrany ve správním řízení. Naopak platí, že postupem správního orgánu, který neměl pochyby (nebo pokud by měl pochyby a rozhodlo by se nakonec ve prospěch žalobce) je soud vázán, pokud tato otázka není napadena přímo tím, kdo na věci má právní zájem.

12. Situace, kdy pouze v důsledku podané žaloby je zpochybněno dříve nezpochybněné účastnictví, je současně v rozporu s příkazem uvedeným v čl. 3 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Ze všech shora uvedených důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné. Vady napadeného rozhodnutí procházejí i správním rozhodnutím prvostupňovým, proto žalobce navrhl zrušení obou rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného k obsahu žaloby

13. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě nejprve stručně shrnul dosavadní průběh řízení (viz níže), a následně se vyjádřil k uplatněným žalobním bodům.

14. Úvodem vyzdvihl, že obnova řízení umožňuje účastníku řízení domáhat se provedení nového řízení již skončeného pravomocným rozhodnutím (prolamuje tedy překážku věci rozhodnuté). Podmínkou obnovy řízení je i to, že obnova řízení nesmí být nepřipustná.

15. Z obsahu ustanovení § 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, vyplývá: *„Řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže*

a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými nebo

b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování“.

16. Z obsahu ustanovení § 100 odst. 2 správního řádu vyplývá: „Účastník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni“.

17. Ze shora citovaných zákonných ustanovení podle názoru žalovaného tak vyplývá, že právo podat žádost o obnovu řízení zákon přiznává jen a pouze účastníkům řízení.

18. V souladu s ustanovením § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, kdy žádost o obnovu řízení může podat pouze účastník řízení, kterým žalobce není, a s přihlédnutím k závěru č. 91 poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 11. 6. 2010 ministerstvo jako prvoinstanční správní orgán vyhodnotilo předmětnou žádost v souladu s ustanovením § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu jako zjevně právně nepřipustnou, a proto řízení o této žádosti svým usnesením ze dne 16. 7. 2025 zastavilo.

19. Náležitosti procesní způsobilosti jsou v tomto případě posuzovány ke dni podání návrhu na obnovu řízení a vzhledem k tomu, že žalobce není oznamovatelem záměru, dotčenou veřejností ani územním samosprávným celkem, tyto náležitosti nesplňuje. Zjišťovací řízení však nemá z povahy věci účastníky (ve smyslu ustanovení § 27 správního řádu) – za osoby v pozici obdobné účastníku řízení je tedy třeba považovat ty osoby, které jsou oprávněny podat proti negativnímu závěru zjišťovacího řízení odvolání, tj. oznamovatele záměru, dotčenou veřejnost podle ustanovení § 3 písm. i) bodu 2 zákona o EIA a dotčené územní samosprávné celky. Těmto kritériím však žalobce neodpovídá, neboť podle ustanovení § 7 odst. 6 zákona o EIA v odvolání nedoložil, že splňuje podmínky podle ustanovení § 3 písm. i) bodu 2 téhož zákona. Nelze jej tedy považovat za dotčenou veřejnost. Takovýto „zástupce veřejnosti“ nemá postavení osoby v pozici obdobné účastníku řízení. Uvedená skutečnost vyplývá i z důvodové správy k zákonu č. 39/2015 Sb., podle které teprve podáním odvolání se dosavadní postavení zástupce veřejnosti transformuje na standardní účastenství. Daná osoba se tak stává účastníkem odvolacího řízení. Toto postavení zůstane zachováno i v případě, že v důsledku podaného odvolání dojde ke zrušení rozhodnutí a k vrácení věci orgánu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

20. Jde-li o námitku nesprávného převzetí argumentů z rozsudku krajského soudu, žalovaný namítl, že žalobce se v tomto bodě omezuje toliko na napadání výše uvedeného rozsudku krajského soudu. Žalovaný není kompetentní k výkladu právního názoru krajského soudu obsaženého v jeho rozsudku (jímž je v dané věci vázán), který ostatně žalobce napadl kasační stížností. K uvedeným námitkám se proto žalovaný vyjadřuje pouze v obecné rovině.

21. V odůvodnění rozsudku krajský soud konstatoval, že žalobce v dané věci není věcně legitimován, neboť vůbec neměl být účastníkem odvolacího řízení (nebyl oprávněn podat odvolání proti rozhodnutí krajského úřadu). K uvedenému závěru dospěl na základě analýzy tří částí podporujících podpisových listin, z nichž žalobce dovozoval své oprávnění k podání odvolání proti rozhodnutí krajského úřadu. Krajský soud mimo jiné konstatoval, že:

- *Žalobcem ve správním řízení předložená (k odvolání proti rozhodnutí krajského úřadu) první verze podporující podpisové listiny obsahující podpisy č. 1 až 298 (dále též „verze 1.“) neobsahuje ani údaj, že je určena na podporu odvolání proti rozhodnutí podle § 7 odst. 6 zákona EIA. Žalobci tak nezakládala právo podat odvolání proti rozhodnutí krajského úřadu.*

- *Druhá verze podporující podpisové listiny obsahující podpisy č. 1 až 298 (dále jen „verze 2.“), kterou žalobce následně doložil na výzvu krajského úřadu (která navíc obsahovala text „[p]roti rozhodnutí KU Ústí nad Labem, č. j. KUUK/012487/2024, ze dne 15. 2. 2024.“), byla dle názoru krajského soudu dodatečně upravována [zmíněný text byl dle krajského soudu do listin doplněn (dotištěn) až poté, kdy je podporující osoby podepsaly, tzn., že podpisy uvedené na těchto listinách nelze vztahovat k textu, který na nich v době podpisu evidentně nebyl].*

- *V případě podporující podpisové listiny s podpisy č. 1 až 298 a dále s podpisy č. 471 až 807 (dále jen „verze 3.“) krajský soud dospěl k závěru, že (na rozdíl od verze 2.) v tomto případě nejde o dodatečně pozměněnou listinu, avšak tuto listinu spolu s podpisovými archy žalobce nepředložil ani v rámci odvolání ani v rámci jiného ze svých podání uskutečněných v průběhu správního řízení (nejdou součástí správního spisu).*

22. Jakkoli tedy krajský soud ve svém rozsudku vycházel mj. rovněž z právního názoru, že mezi podstatné náležitosti podporující podpisové listiny patří též uvedení čísla jednacího a data vydání příslušného správního aktu (napadeného rozhodnutí), nejedná se o východiska podstatná pro závěr o nedostatku věcné legitimace žalobce k podání odvolání proti napadenému rozhodnutí. Bez ohledu na správnost názoru žalobce uplatněného v tomto bodě žaloby totiž krajský soud akcentoval to, že nezbytnou náležitostí podporující podpisové listiny ve smyslu § 9e odst. 1 písm. b) zákona o EIA tvoří uvedení skutečnosti, že listina je určena na podporu odvolání proti rozhodnutí podle ustanovení § 7 odst. 6 zákona EIA. Tato skutečnost v této listině uvedena nebyla, a teprve po upozornění krajským úřadem byla do stávajícího textu podporující podpisové listiny žalobcem - dle názoru krajského soudu dodatečně - doplněna.

23. Z uvedeného podle žalovaného jasně vyplývá, že žalobcem napadaný „textualistický výklad“ příslušného ustanovení § 9e zákona o EIA je v souladu se záměry zákonodárce. Argumentaci žalobce odkazem na úryvky z Listiny základních práv a svobod, mezinárodních úmluv a Směrnice Evropského parlamentu a Rady ministerstvo považuje za nerelevantní, neboť citované pasáže se vztahují k informování veřejnosti o záměrech majících potenciál případného významného negativního ovlivnění životního prostředí, a k případné participaci veřejnosti na vedených řízeních. Tato práva nebyla veřejnosti v rámci vedeného zjišťovacího řízení nikterak upírána. Informace o vedeném řízení, podkladech tohoto řízení, jakož i o možnosti uplatnit k projednávanému záměru svá stanoviska byly náležitě zveřejněny na úředních deskách dotčených samosprávních celků a v informačním systému EIA v souladu s ustanovením § 16 zákona EIA.

24. Konkrétní podmínky věcné legitimace k podání opravného prostředku proti závěru zjišťovacího řízení jsou upraveny v ustanovení § 7 odst. 6 zákona o EIA. Konkrétní náležitosti podporující podpisové listiny upravuje ustanovení § 9e zákona o EIA. Zákon o EIA je plně v souladu s ústavním pořádkem České republiky jakož i s mezinárodními smlouvami ratifikovanými Českou republikou.

25. K námitce nesprávnosti úvahy o koncentraci žalovaný poukázal na ustanovení § 7 odst. 6 zákona o EIA, které stanoví, že „[p]rávo podat odvolání proti rozhodnutí má oznamovatel a dotčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodě 2 a dotčené územní samosprávné celky. Splnění podmínek podle § 3 písm. i) bodu 2 doloží dotčená veřejnost v odvolání“. V tomto ustanovení je taxativně vymezena legitimace k podání odvolání proti negativnímu závěru zjišťovacího řízení, a v případě dotčené veřejnosti – právnické osoby odvozuující svou legitimitu od podpory veřejnosti na základě podporující podpisové listiny - je jednoznačně stanoven okamžik, kdy již musí být řádná podporující podpisová listina kompletní a doložená příslušnému správnímu orgánu. Jedině v případě doložení splnění podmínek podle ustanovení § 3 písm. i) bodu 2 zákona o EIA spolu s odvoláním lze považovat odvolání dotčené veřejnosti za přípustné.

26. Jelikož doložení splnění podmínek podle ustanovení § 3 písm. i) bodu 2 zákona o EIA představuje přímo podmínku přípustnosti odvolání proti rozhodnutí podle § 7 odst. 6 zákona o EIA, pak absence dokladů o splnění uvedených podmínek není podle názoru žalovaného vadou odstranitelnou, nýbrž naopak neodstranitelnou. Nejpozději při podání odvolání proti negativnímu závěru zjišťovacího řízení již musí příslušný odvolatel z řad dotčené veřejnosti splňovat veškeré podmínky plynoucí z ustanovení § 3 písm. i) bodu 2 zákona o EIA, tj. již při podání odvolání musí odvolatel disponovat podporující podpisovou listinou legitimující jej k odvolání proti příslušnému rozhodnutí dle ustanovení § 7 odst. 6 zákona o EIA. Listina pak musí obsahovat veškeré podstatné náležitosti v intencích ustanovení § 9e zákona o EIA a alespoň 200 podpisů podporujících osob, a tuto listinu musí odvolatel z řad dotčené veřejnosti současně správnímu orgánu doložit (ostatně na tuto skutečnost byl žalobce upozorněn již v poučení v napadeném rozhodnutí). V opačném případě jej podle žalovaného nelze považovat za osobu oprávněnou k podání odvolání, přičemž tento nedostatek není možné žádným způsobem zhojit.

27. Žalovaný dále zdůraznil, že krajským soudem bylo v uvedeném rozsudku konstatováno, že podpisy uvedené na těchto listinách nelze vztahovat k textu, který v nich v době podpisu evidentně nebyl, a že tyto dodatečně upravované podporující podpisové listiny rozhodně neprokazují oprávnění žalobce k podání odvolání proti napadenému rozhodnutí krajského úřadu. Žalobce tedy i přesto, že byl krajským úřadem řádně vyzván, aby v přiměřené lhůtě odstranil nedostatky jím podaného odvolání, tyto nedostatky v uvedené lhůtě neodstranil. Za takové situace pak podle žalovaného platí, že nedoloží-li odvolatel řádně splnění příslušných podmínek v (dodatečně) přiměřené lhůtě v intencích výzvy správního orgánu podle ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu, není možno postupovat jinak, než podané odvolání posoudit jako nepřípustné.

28. Podle názoru žalovaného konstrukce námítky žaloby týkající se vázanosti soudu procesním postupem správního orgánu odporuje závěrům plynoucím z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“). Např. již ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, čj. 3 As 8/2005–118, NSS jednoznačně aproboval správními soudy akcentovanou zásadu materiálního posouzení účastnictví ve správním řízení. Obdobný závěr pak již přímo v poměrech stávající právní úpravy (tj. v intencích aktuálního správního řádu) vyjádřil NSS např. v rozsudku ze dne 16. 12. 2010, čj. 1 As 61/2010–98 (viz bod 13. odůvodnění tohoto rozsudku) a v bodě 21. předmětného rozsudku k tomu pak NSS doplnil, že „[n]ový správní řád plně spočívá na materiálním pojetí účastnictví, pro nějž není rozhodné, zda správní orgán s

určitou osobou jedná jako s účastníkem řízení, či zda určitá osoba tvrdí, že je účastníkem řízení (...) Účastenství žalobkyně ve stavebním řízení proto nemohlo být založeno jejím tvrzením o přímém dotčení na právech ani procesním rozhodnutím správního orgánu I. stupně vydaným na základě § 28 odst. 1 nového správního řádu, který je třeba aplikovat na danou věc. Její účastenství je totiž potřeba posuzovat materiálně. Rozhodující je toliko to, zda žalobkyně splňovala podmínky § 59 odst. 1 stavebního zákona (...). Nejvyšší správní soud v tomto ohledu dospěl k závěru, že žalobkyně kritéria stanovená v § 59 odst. 1 stavebního zákona nesplňovala (...). Žalobkyně mohla být do stavebního řízení přibrána na základě § 59 odst. 3 stavebního zákona jako jiná osoba, ani v tomto případě by se však nedostala do pozice účastníka řízení (...).“

29. Krajský soud tedy nebyl nikterak vázán závěrem žalovaného, který žalobce chybně považoval za účastníka správního řízení, resp. za osobu oprávněnou podat odvolání proti napadenému rozhodnutí krajského úřadu. Krajský soud přistoupil k materiálnímu posouzení účastenství žalobce ve správním řízení, resp. k materiálnímu posouzení otázky, zda žalobce byl skutečně osobou oprávněnou podat odvolání proti napadenému rozhodnutí, a dospěl při tom k závěru, že žalobce touto oprávněnou osobou nebyl, tj. že žalovaný tím, že odvolání žalobce proti napadenému rozhodnutí věcně projednal, poskytl žalobci více práv, než mu ve skutečnosti náleželo. Žalovaný právní názor krajského soudu v dané věci akceptoval a s ohledem na výše uvedené argumenty v dané věci vydal napadené usnesení, kterým bylo řízení o žádosti žalobce o obnovu zjišťovacího řízení záměru „*Ekologická obnova lomu ČSA*“ zastaveno.

30. Žalovaný závěrem svého vyjádření poukázal na to, že prakticky veškeré námitky žalobce uplatněné v rámci žalobcem podaného rozkladu proti napadenému usnesení byly směřovány výhradně vůči výše uvedenému rozsudku krajského soudu a nikoliv proti usnesení samotnému.

31. Podle názoru žalovaného žaloba není důvodná, protože žalobou napadené rozhodnutí žalovaného o zamítnutí rozkladu žalobce bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Průběh řízení před správními orgány

32. Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství (dále jen „*krajský úřad*“), vydal dne 15. 2. 2024 pod čj. KUUK/012487/2024, sp. zn. KUUK/179474/2023/15, podle ustanovení § 7 odst. 6 zákona o EIA rozhodnutí – závěr zjišťovacího řízení, doručované veřejnou vyhláškou, v němž konstatoval, že záměr „*Ekologická obnova lomu ČSA*“ nemá významný vliv na životní prostředí a nebude posuzován podle zákona o EIA.

33. Krajský úřad v souladu s ustanovením § 16 odst. 2 zákona o EIA dne 15. 2. 2024 zveřejnil pod sp. zn. KUUK/179474/2023/1, čj. KUUK/028585/2024, informaci o vydání závěru zjišťovacího řízení k záměru „*Ekologická obnova lomu ČSA*“. Informace o řízení a kompletní podklady včetně příloh jsou k dispozici na internetové adrese informační adrese informačního portálu CENIA: https://portal.cenia.cz/elasea/detail/EIA_ULK_1253. Informace o vydání byla zveřejněna v termínu od 15. 2. 2024 do 1. 3. 2024.

34. Proti výše uvedenému rozhodnutí krajského úřadu podal mimo jiné dne 29. 2. 2024 odvolání i žalobce. Stěžejní otázkou v odvolacím řízení bylo posouzení právního postavení tohoto odvolatele a zda k tomuto odvolání je odvolatel aktivně legitimován.

35. Rozhodnutím žalovaného, odboru výkonu státní správy II (dále jen „ministerstvo“), ze dne 11. 6. 2024, čj. MZP/2024/220/624, sp. zn. ZN/MZP/2024/220/54, bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí – závěru zjišťovacího řízení, vydanému podle ustanovení § 7 odst. 6 zákona o EIA a doručovanému veřejnou vyhláškou, k záměru „*Ekologická obnova lomů ČSA*“, krajským úřadem dne 15. 2. 2024 pod čj. KUUK/012487/2024, sp. zn. KUUK/179474/2023/15, mj. tak, že odvolání spolku Krajina budoucnosti, z. s., se v souladu s ustanovením § 90 odst. 5 správního řádu zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.

36. Proti rozhodnutí ministerstva ze dne 11. 6. 2024, čj. MZP/2024/220/624, sp. zn. ZN/MZP/2024/220/54, podal právní zástupce žalobce dne 15. 12. 2025 správní žalobu u Krajského soudu v Ústí nad Labem. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 11. 2024, čj. 141 A 20/2024 - 84, bylo rozhodnuto o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2024, čj. MZP/2024/220/624, tak, že žaloba proti výrokům I. a II. rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2024, čj. MZP/2024/220/624, se zamítá.

37. Proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 11. 2024, čj. 141 A 20/2024-84, podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce dne 7. 1. 2025 kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, který tuto kasační stížnost zaevidoval pod svou sp. zn. 3 As 4/2025. O předmětné kasační stížnosti nebylo dosud Nejvyšším správním soudem rozhodnuto.

38. Žalobce dále podal dne 2. 7. 2025 u ministerstva žádost o obnovu řízení, v jehož rámci krajský úřad konstatoval, že záměr „*Ekologická obnova lomů ČSA*“ nemá významný vliv na životní prostředí a nebude posuzován podle zákona o EIA. Usnesením ministerstva ze dne 16. 7. 2025, čj. MZP/2025/220/1701, sp. zn. ZN/MZP/2024/220/54, bylo řízení o předmětné žádosti zastaveno, neboť podaná předmětná žádost byla shledána zjevně právně nepřipustnou.

39. Proti usnesení ministerstva ze dne 16. 7. 2025, čj. MZP/2025/220/1701, sp. zn. ZN/MZP/2024/220/54, podal žalobce dne 11. 8. 2025 včasný rozklad, o němž rozhodl ministr životního prostředí žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 9. 10. 2025, čj. MZP/2025/290/844, sp. zn. R/4401, a to tak, že rozklad se zamítá jako nedůvodný a napadené usnesení se potvrzuje podle ustanovení § 152 odst. 6 písm. b) ve spojení s ustanovením § 90 odst. 5 správního řádu. Zmiňované rozhodnutí ministra životního prostředí bylo doručeno do datové schránky právního zástupce odvolatele dne 14. 10. 2025, a tudíž nabylo právní moci téhož dne.

40. Proti rozhodnutí ministra životního prostředí o rozkladu ze dne 9. 10. 2025 směřuje nyní posuzovaná správní žaloba.

Průběh řízení před soudem

41. Městský soud v Praze vyrozuměl podle ustanovení § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ty osoby, které byly přímo

dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí a dále osoby, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu. Na výzvu soudu ze dne 17. 12. 2025 uplatnila ve lhůtě určené soudem právo osoby zúčastněné společnost Severní energetická a. s.

42. Z obsahu vyjádření osoby zúčastněné na řízení vyplývá, že osoba zúčastněná na řízení nejprve považuje za účelné pro potřeby svého vyjádření akcentovat stěžejní závěry rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, neboť tento pravomocný rozsudek je závazný (mj.) pro všechny orgány veřejné moci (§ 54 odst. 6 s. ř. s.) a současně disponuje signifikantní důkazní silou danou jeho charakterem jakožto veřejné listiny (§ 134 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů – dále též „o. s. ř.“, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

43. V odůvodnění rozsudku krajského soudu soud uzavřel, že žalobce v tomto ohledu není věcně legitimován, neboť vůbec neměl být (tj. materiálně nebyl) účastníkem odvolacího řízení (nebyl oprávněn podat odvolání proti rozhodnutí krajského úřadu). Žalovaný tím, že odvolání žalobce proti rozhodnutí krajského úřadu věcně projednal (a zamítl), poskytl žalobci více práv, než mu náleželo, tzn. že výrok č. 3 rozhodnutí ministerstva není způsobilý zasáhnout do práv žalobce a jeho zrušení nemůže mít skutečný dopad do žalobcova právního postavení. Ministr pak v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že usnesení ministerstva, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o obnovu řízení, bylo vydáno v souladu s právními předpisy a odkázal na jeho odůvodnění. Usnesení je přitom založeno na závěru, podle něhož žalobce s ohledem na výše předestřené závěry rozsudku krajského soudu nemá a neměl postavení účastníka řízení ve smyslu § 100 odst. 2 správního řádu, a nebyl tak oprávněn podat ani žádost o obnovu.

44. Jak již bylo výše uvedeno, osoba zúčastněná na řízení má za to, že rozsudek krajského soudu je závazný, a to jak pro žalobce, tak i pro všechny orgány veřejné moci, což znamená, že byl závazný rovněž pro správní orgány při rozhodování o žádosti o obnovu. S ohledem na charakter rozsudku jakožto veřejné listiny zároveň platí, že skutečnosti v něm uvedené mají být považovány za pravdivé, nebyl-li prokázán opak (což v daném případě nepochybně nebyl). I v poměrech dané věci, tj. při rozhodování o žalobě, je tedy třeba z rozsudku krajského soudu vycházet, a to včetně závěru, podle něhož žalobce účastníkem původního správního řízení navazujícího na zjišťovací řízení ve skutečnosti (materiálně) nebyl.

45. Již pouze s ohledem na závaznost rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem je pak podle osoby zúčastněné na řízení třeba rovněž odmítnout jako zjevně nedůvodné veškeré námitky žalobce zpochybňující závěry rozsudku krajského soudu ohledně nesplnění podmínek pro podání odvolání proti rozhodnutí krajského úřadu ze strany žalobce, resp. zpochybňující odkazy správních orgánů na tyto závěry (jedná se o námitku č. 2, č. 3 a č. 4).

46. K jednotlivým žalobcem uplatněným námitkám se osoba zúčastněná na řízení vyjádřila následovně:

47. Žalobou ve správním soudnictví lze proti rozhodnutí ve zjišťovacím řízení brojit jen v případě vyčerpání řádného opravného prostředku (odvolání) proti prvostupňovému rozhodnutí (z čehož současně plyne, že k podání žaloby může být oprávněn toliko žalobce

z řad dotčené veřejnosti podle § 3 písm. i) bodu 2 zákona o EIA, který rozhodnutí příslušného úřadu ve zjišťovacím řízení napadl řádně a včas podaným odvoláním. Není žádného rozumného důvodu, proč by využití mimořádného opravného prostředku v podobě obnovy řízení na žádost mělo být otevřeno i osobě, která nebyla oprávněna podat odvolání proti rozhodnutí podle § 7 odst. 6 zákona o EIA, a která tak nebyla (nemohla být) účastníkem zjišťovacího, resp. navazujícího správního řízení (resp. nemohla mít ani postavení obdobné účastníku správního řízení).

48. Žalobce v bodech [25] a [26] podané žaloby podle osoby zúčastněné na řízení nesprávně a účelově směřuje podporující podpisovou listinu zakládající spolku legitimaci k podání odvolání proti rozhodnutí vydanému v navazujícím řízení a podporující podpisovou listinu zakládající legitimaci k podání odvolání proti negativnímu závěru zjišťovacího řízení, a to ačkoli v intencích zákona o EIA jde o dvě zcela odlišné věci. I pokud tedy podporující podpisové listiny skutečně od počátku obsahovaly vyjádření podpory veřejnosti žalobci k podání odvolání v rámci případného navazujícího řízení (tj. např. v rámci řízení o povolení hornické činnosti, pakliže by příslušný záměr podléhal posouzení vlivů na životní prostředí), nemohlo by to založit legitimaci žalobce k podání odvolání proti rozhodnutí podle § 7 odst. 6 zákona o EIA, tj. proti rozhodnutí krajského úřadu. Námitku č. 2 tedy nelze považovat za důvodnou.

49. Žalobce dále dovozuje, že absence dokladů o splnění podmínek podle § 3 písm. i) bodu 2 zákona o EIA v odvolání proti rozhodnutí podle § 7 odst. 6 zákona o EIA představuje odstranitelnou vadu odvolání, na jejíž odstranění je třeba poskytnout dodatečnou lhůtu. S tímto výkladem osoba zúčastněná na řízení nesouhlasí. Obdobně jako v případě námítky č. 2 je však osoba zúčastněná na řízení především přesvědčena o tom, že za daných okolností postrádá námitka č. 3 z pohledu vyřešení otázky, zda žalobce byl osobou oprávněnou podat proti rozhodnutí krajského úřadu odvolání a zda jej tedy případně lze považovat za osobu oprávněnou k podání žádosti o obnovu, praktický význam.

50. Osoba zúčastněná na řízení je přesvědčena o tom, že částí ustanovení § 7 odst. 6 zákona o EIA, včetně jeho poslední věty, je taxativně vymezena legitimace k podání odvolání proti negativnímu závěru zjišťovacího řízení. Nutno zdůraznit, že i v případě dotčené veřejnosti - právnické osoby (zpravidla spolku) odvozuující svou legitimitu od podpory veřejnosti na základě podporující podpisové listiny - je nutno jednoznačně stanovit okamžik, kdy již musí být řádná podporující podpisová listina (obsahující veškeré podstatné náležitosti dle § 9e zákona o EIA a alespoň 200 podpisů podporujících osob) kompletní a doložená příslušnému správnímu orgánu. Tento okamžik přitom závazně určuje právě poslední věta ustanovení § 7 odst. 6 zákona EIA, tzn., že jediné v případě doložení splnění podmínek podle § 3 písm. i) bodu 2 zákona o EIA spolu s odvoláním lze považovat odvolání dotčené veřejnosti za přípustné. V opačném případě se bude jednat o odvolání nepřípustné, s nímž má být naloženo podle poslední věty § 88 odst. 1 a § 92 odst. 1 správního řádu.

51. Osoba zúčastněná na řízení připomněla, že žalobce ke svému odvolání proti rozhodnutí krajského úřadu připojil pouze 1. část podporující podpisové listiny (PPL) - verzi A a 2. část PPL, tzn. listiny, které (mj. s ohledem na absenci údaje, že jsou určeny na podporu odvolání proti rozhodnutí podle § 7 odst. 6 zákona o EIA), nemohly žalobce legitimovat k podání tohoto odvolání. Již pouze s ohledem na uvedené skutečnosti je zřejmé, že žalobci nesvědčilo oprávnění k podání odvolání proti rozhodnutí krajského úřadu a toto jím podané odvolání

mělo být (bez dalšího) jako nepřipustné zamítnuto. Konsekvantně s tím pak žalobci nesvědčila (nemohla svědčit) ani legitimace k podání žádosti o obnovu.

52. Osoba zúčastněná na řízení vyjádřila přesvědčení o tom, že rovněž s ohledem na princip rovnosti dotčených osob zakotvený v ustanovení § 7 správního řádu není možné v případě podaného odvolání proti rozhodnutí podle § 7 odst. 6 zákona o EIA, kdy odvolatel v rozporu s tímto ustanovením nedoloží splnění podmínek podle § 3 písm. i) bodu 2 téhož zákona přímo ve svém odvolání, tohoto odvolatele dále zvýhodnit tím, že přestože nedoloží splnění těchto podmínek ani v dodatečně přiměřené lhůtě určené mu v (první) výzvě správního orgánu v intencích § 37 odst. 3 SŘ, bude (budou) mu následně (opětovně) poskytnuta (poskytnuty) další příležitost (příležitosti) k odstranění tohoto zásadního nedostatku. Nutno tedy uzavřít, že měl-li by snad být v případě nedoložení splnění podmínek podle § 3 písm. i) bodu 2 zákona o EIA v odvolání vskutku aplikován postup směřující k odstranění vad odvolání podle § 37 odst. 3 správního řádu, pak nedoloží-li odvolatel řádně splnění příslušných podmínek v (dodatečně) přiměřené lhůtě v intencích (první) výzvy správního orgánu podle § 37 odst. 3 správního řádu, není možno postupovat jinak, než podané odvolání posoudit jako nepřipustné a zamítnout je podle první věty ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu.

53. Žalobce nejenže na výzvu správního orgánu prvního stupně nedoložil ve stanovené lhůtě řádnou (pravou a veškeré zákonné náležitosti obsahující) podporující podpisovou listinu, nýbrž (jak správně uzavřel v odůvodnění rozsudku rovněž Krajský soud v Ústí nad Labem) v této souvislosti předložil úřadu zjevně pozměněnou (manipulovanou) listinu v podobě 1. části PPL - verze B. V rámci navazujícího správního i soudního řízení pak žalobce dále předložil rovněž pozměněný (manipulovaný) protokol o zkoušce ze dne 16. 8. 2023. Osoba zúčastněná na řízení se proto zcela ztotožňuje se závěrem Krajského soudu v Ústí nad Labem, který konstatoval, že uvedené jednání nelze tolerovat. Podle přesvědčení osoby zúčastněné na řízení se přitom jedná o flagrantní případ zakázaného zneužití práva, jež nemůže požívat právní ochrany, kdy je naopak namíste bez dalšího uplatněná (uplatňovaná) procesní práva (včetně práva na odvolání proti rozhodnutí krajského úřadu, jakož i případného práva na obnovu řízení) žalobci odepřít.

54. Osoba zúčastněná na řízení uzavřela své vyjádření k tomu žalobnímu bodu, že za daných okolností závěr Krajského soudu v Ústí nad Labem, podle něhož žalobce nebyl oprávněn podat odvolání proti rozhodnutí krajského úřadu (neměl být, resp. materiálně nebyl účastníkem odvolacího řízení), je závěrem zcela správným a nezpochybnitelným, a to bez ohledu na způsob řešení žalobcem v žalobě přestěžené právní otázky, zda je nutno v případě odvolání proti negativnímu závěru zjišťovacího řízení podle § 7 odst. 5 zákona o EIA, v němž nebylo odpovídajícím způsobem doloženo splnění podmínek podle § 3 písm. i) bodu 2 zákona o EIA, nejprve aplikovat postup podle 37 odst. 3 správního řádu, a teprve poté o odvolání rozhodnout. Žalobce nesplňující podmínky účasti ve zjišťovacím řízení, resp. navazujícím správním řízení, nemůže být ani osobou oprávněnou k podání žádosti o obnovu ve smyslu § 100 odst. 2 správního řádu.

55. Ke čtvrté žalobní námitce osoba zúčastněná na řízení jednoznačně konstatovala, že krajský soud nebyl nikterak vázán závěrem žalovaného, který žalobce chybně považoval za účastníka správního řízení, resp. za osobu oprávněnou podat odvolání proti rozhodnutí krajského úřadu. Krajský soud tak postupoval zcela správně, přistoupil-li k materiálnímu

posouzení účastnictví žalobce ve správním řízení, resp. k materiálnímu posouzení otázky, zda žalobce byl skutečně osobou oprávněnou podat odvolání proti rozhodnutí krajského úřadu, a dospěl-li při tomto posouzení k závěru, že žalobce touto oprávněnou osobou nebyl, tj. že žalovaný tím, že odvolání žalobce věcně projednal, poskytl žalobci více práv, než mu ve skutečnosti náleželo. Tímto závěrem pak byly (s ohledem na ustanovení § 54 odst. 6 s. ř. s.) vázány rovněž správní orgány (žalovaný i ministr) v rámci řízení o žádosti o obnovu. Za dané situace pak správní orgány nemohly o žádosti o obnovu rozhodnout jinak než negativně.

56. Zcela na závěr svého vyjádření osoba zúčastněná na řízení poukázala na to, že soudní praxe je ustálena na závěru, podle něhož v případech nedostatku aktivní procesní legitimace, jakož i v případě zjevného nedostatku aktivní věcné legitimace žalobce, je namístě přistoupit k odmítnutí žaloby podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Negativní rozhodnutí o žádosti o obnovu řízení (ať již v podobě jejího zamítnutí podle poslední věty § 100 odst. 6 správního řádu, nebo v podobě zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu) se přitom může negativně dotknout výlučně právní sféry účastníka ve smyslu § 100 odst. 2 správního řádu, tj. účastníka původního řízení (jeho právního nástupce), příp. osoby materiálně splňující podmínky účasti v původním řízení (tzv. opomenutého účastníka). S ohledem na (pro žalobce i orgány veřejné moci závazný) rozsudek krajského soudu přitom nemůže být žádných pochyb o tom, že žalobce účastníkem legitimovaným k podání žádosti o obnovu nebyl. Již z napadeného rozhodnutí je tedy *prima facie* zřejmé, že žalobce nemůže být ani legitimován k podání žaloby (a to ani podle § 65 odst. 1 s. ř. s., ani podle § 65 odst. 2 s. ř. s.).

57. S ohledem na výše uvedené je tedy osoba zúčastněná na řízení přesvědčena o tom, že žalobu je namístě (bez dalšího) odmítnout podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Jen pro případ, že by soud tento právní názor nesdílel, navrhla osoba zúčastněná na řízení, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení důvodnosti žalobních bodů soudem

58. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud o věci rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem žalovaný souhlasil a žalobce nevyjádřil výslovný nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Důvodem pro nařízení jednání nebylo ani dokazování, neboť veškeré listiny potřebné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, čj. 9 Afs 8/2008-117, dostupný, stejně jako všechna zde dále citovaná rozhodnutí, též online na www.nssoud.cz).

59. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná. K otázce včasnosti žaloby soud poznamenává, že napadené rozhodnutí ministra životního prostředí bylo doručeno do datové schránky právního zástupce žalobce dne 14. 10. 2025, téhož dne nabylo právní moci. Podání obsahující žalobu v elektronické podobě bylo doručeno soudu v pondělí dne 15. 12. 2025, což s ohledem na to, že konec zákonné dvouměsíční lhůty pro podání žaloby připadl na neděli 14. 12. 2025, znamená, že žaloba byla podána včas (§ 40 odstavce 2 a 3 s. ř. s.).

60. Žaloba není důvodná.

61. Stěžení otázkou v odvolacím řízení bylo právní postavení žalobce jako odvolatele a zda k tomuto odvolání žalobce má nebo nemá aktivní legitimaci.

62. Soud se však z logiky věci v první řadě zabýval námitkou osoby zúčastněné, že žaloba je nepřipustná a je tedy na místě ji odmítnout postupem podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

63. Rozhodnutí, jímž správní orgán odmítne návrh na povolení obnovy řízení, ať už proto, že nebyly splněny věcné podmínky, nebo proto, že navrhovatel není účastníkem řízení, je rozhodnutím ve věci samé, které zakládá, mění nebo závazně určuje práva a povinnosti žalobce. Jde tedy o rozhodnutí přezkoumatelné soudem podle § 65 odstavec 1 s. ř. s.

64. NSS ve své bohaté judikatuře opakovaně potvrdil, že rozhodnutí o nepovolení obnovy řízení je rozhodnutím podle § 65 s. ř. s. (viz např. rozsudky NSS ze dne 29. 12. 2004, čj. 6 As 49/2003-46, ze dne 1. 4. 2005, čj. 5 As 44/2003-119, či ze dne 3. 3. 2010, čj. 1 Afs 12/2010-107), neboť jde o rozhodnutí, které zasahuje do veřejných subjektivních práv toho, kdo obnovu navrhl.

65. Pokud správní orgán odmítl povolit obnovu řízení s odůvodněním, že navrhovatel nebyl účastníkem původního řízení, soud přezkoumá právě i tuto otázku, neboť orgán veřejné správy nemůže odmítnutím obnovy řízení zbavit soud práva ověřit, zda navrhovatel skutečně měl či neměl být účastníkem původního řízení (viz rozsudek NSS ze dne 10. 1. 2013, čj. 8 As 45/2012-25). Pokud totiž správní orgán nesprávně dospěl k závěru, že žalobce nebyl účastníkem původního řízení, je rozhodnutí o odmítnutí obnovy nezákonné.

66. Žalobce tak splňuje legitimaci podle § 65 odstavec 1 s. ř. s., protože bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, pro němuž právní úprava nepřipouští jiný opravný prostředek, toto rozhodnutí zamezuje přezkumu původního zásahu do práv žalobce a je způsobilé zasáhnout do jeho práv tím, že mu uzavírá možnost obnovy řízení. Otázka účastenství je tudíž meritorní a nikoli otázkou přípustnosti žaloby.

67. Na základě výše uvedeného soud přistoupil k posouzení důvodnosti uplatněných žalobních bodů.

68. Institut obnovy řízení, a to jak ve formě mimořádného opravného prostředku (tj. na žádost), tak dozorčího prostředku (tj. z moci úřední), lze v souladu s názorem žalovaného považovat obecně za aplikovatelný, neboť zákon o EIA jeho využití výslovně nevylučuje. Uplatní se tudíž ovšem s určitými modifikacemi vyplývajícími zejména ze skutečnosti, že zjišťovací řízení není správním řízením ve smyslu § 9 správního řádu.

69. Zjišťovací řízení nemá z povahy věci účastníky (ve smyslu § 27 správního řádu). Za osoby v pozici obdobné účastníku řízení je tedy třeba považovat ty osoby, které jsou oprávněny podat proti negativnímu závěru zjišťovacího řízení odvolání, tj. oznamovatele záměru, dotčenou veřejnost dle § 3 písm. i) bodu 2 zákona o EIA a dotčené územní samosprávné celky.

70. Tento závěr, vyjádřený žalovaným i v napadeném rozhodnutí, vyplývá z důvodové zprávy k zákonu č. 39/2015 Sb., kterým se mění zákon o EIA a další související zákony (dále jen „zákon č. 39/2015 Sb.“), který k uvedenému ustanovení § 3 písm. i) zákona o EIA uvádí, že „[v] rámci množiny dotčené veřejnosti se tak v zákoně EIA vytvářejí dvě subkategorie environmentálních nevládních organizací, jejichž práva vyplývající z EIA směrnice budou za splnění zákonných podmínek zaručena prostřednictvím plnoprávné účasti v navazujících řízeních. Těmto entitám tak bude náležet postavení účastníka řízení a dále též svědčit právo podat odvolání proti rozhodnutí bez ohledu na předchozí účast odvolatele v daném řízení, z něhož rozhodnutí vzešlo.“

71. Ministerstvo jako prvoinstanční správní orgán oprávněný rozhodnout o návrhu na nařízení obnovy řízení podle názoru soudu správně posoudilo obdrženou žádost tak, že žalobce nemá postavení účastníka řízení (resp. jej nelze považovat za osobu v pozici obdobné účastníku řízení). S ohledem na obsah rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 11. 2024, čj. 141 A 20/2024-173, je tato skutečnost zcela nepochybná.

72. Současně ministerstvo po prozkoumání předložené žádosti shledalo, že nejsou dány důvody pro obnovu řízení z moci úřední postupem dle § 100 odst. 3 správního řádu, neboť nebyl dán některý z důvodů uvedených v § 100 odst. 1 správního řádu, tj. že by vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti a důkazy mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Z tohoto pohledu je postup žalovaného a ministra při vyřízení žádosti o obnovu řízení v souladu se zákonem a platnými právními předpisy, a není nezákonný.

K námitce nesprávného posouzení návrhu na obnovu řízení

73. Z obsahu ustanovení § 7 odst. 6 zákona o EIA mimo jiné vyplývá: „Právo podat odvolání proti rozhodnutí má oznamovatel a dotčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodě 2 a dotčené územní samosprávné celky. Splnění podmínek podle § 3 písm. i/, bodu 2, doloží dotčená veřejnost v odvolání“. Pro účely zákona o EIA se ve smyslu jeho ustanovení § 3 písm. i) rozumí „dotčenou veřejností“ 1. osoba, která může být rozhodnutím vydaným v navazujícím řízení dotčena ve svých právech nebo povinnostech, 2. právnická osoba soukromého práva, jejímž předmětem činnosti je podle zakladatelského právního jednání ochrana životního prostředí nebo veřejného zdraví, a jejíž hlavní činností není podnikání nebo jiná výdělečná činnost, která vznikla alespoň 3 roky před dnem zveřejnění informací o navazujícím řízení podle § 9b odst. 1, případně před dnem vydání rozhodnutí podle § 7 odst. 6, nebo kterou podporuje svými podpisy nejméně 200 osob“.

74. Žalovaný zdůraznil, že právnické osoby soukromého práva, definované ve zmiňovaném ustanovení § 3 písm. i) bodu 2 zákona o EIA, jsou dotčenou veřejností ve dvou případech: Buď existují po určitou zákonem stanovenou dobu nebo je jejich činnost (podání odvolání či žádost o účast v navazujícím řízení) v konkrétním případě podpořena určitým počtem fyzických osob, a to formou podpisové listiny.

75. Soud se po provedeném řízení ztotožnil s právním posouzením předmětné otázky tak, jak je vyjádřil žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud považuje v této souvislosti za potřebné zdůraznit, že při posouzení důvodnosti podaných žalobních námitek vycházel z rozsudku NSS ze dne 27. 2. 2019, čj. 8 Afs 267/2017 – 38, podle něhož správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Soud také zdůrazňuje, že smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat to, co již bylo vyřčeno. Z konstantní judikatury NSS vyplývá, že „[j]e-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil“ (srov. rozsudky ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005 – 130, publikovaný pod č. 1350/2007 ve Sbírce NSS, ze dne 20. 7. 2016, čj. 3 As 46/2014 – 28, či ze dne 25. 10. 2016, čj. 7 As 175/2016 – 32). Napadené rozhodnutí uvedeným požadavkům podle názoru soudu dostojí.

76. Z obsahu spolkového rejstříku, vedeného Krajským soudem v nad Labem, oddílu L, vložky 13782, vyplývá, že žalobce vznikl dne 14. 9. 2023. Je tedy zřejmé, že žalobce nesplnil výše uvedenou zákonnou podmínku uvedenou v ustanovení § 3 písm. i) bodu 2 zákona o EIA, tedy jeho vzniku tři roky přede dnem vydání negativního závěru zjišťovacího řízení podle § 7 odst. 6 zákona o EIA (pozn.: negativní závěr zjišťovacího řízení byl krajským úřadem vydán dne 15. 2. 2024).

77. Ustanovení § 9e odst. 1 a 2 zákona o EIA obsahuje zákonné náležitosti podporující podpisové listiny:

„1) V záhlaví podporující podpisové listiny a na každém jejím očíslovaném podpisovém archu se uvede alespoň název záměru, identifikační údaje právnické osoby podle § 3 písm. i) bodu 2, na jejíž podporu je podporující podpisová listina určena, a dále

a) skutečnost, že listina je určena na podporu podání písemného oznámení, kterým se dotčená veřejnost přihlašuje k účasti v navazujícím řízení podle § 9c odst. 3 písm. b), a číslo jednací a datum vydání oznámení o zahájení tohoto navazujícího řízení, nebo

b) skutečnost, že listina je určena na podporu odvolání proti rozhodnutí podle § 7 odst. 6 nebo § 9c odst. 4, a číslo jednací a datum vydání tohoto rozhodnutí.

2) Každá osoba podporující právnickou osobu podle § 3 písm. i) bodu 2 uvede na podpisový arch své jméno, příjmení, datum narození a adresu místa pobytu a připojí vlastnoruční podpis. Podporující podpisovou listinu lze použít pro kterékoliv navazující řízení k danému záměru zahájené v době její platnosti. Doba platnosti podporující podpisové listiny je 18 měsíců od data uvedeného v záhlaví podpisové listiny podle odstavce 1. Doba platnosti podporující podpisové listiny neběží, bylo-li navazující řízení přerušeno“.

78. Svou aktivní legitimaci k podání odvolání proti napadenému rozhodnutí krajského úřadu žalobce doložil přiložením podporující podpisové listiny podepsané více než 200 osobami.

V průběhu odvolacího řízení oznamovatel záměru „*Ekologická obnova lomu ČSA*“ (konkrétně akciová společnost Severní energetická) uvedl, že zmiňovaná podpisová listina nesplňuje všechny náležitosti dle výše citovaného ustanovení § 9e odst. 1 písm. b) zákona o EIA. Krajský úřad na tuto skutečnost žalobce upozornil a vyzval jej dopisem ze dne 20. 3. 2024 k doplnění odvolání a splnění podmínky vyplývající z ustanovení § 9e odst. 1 písm. b) zákona o EIA. Žalobce na základě uvedené výzvy své podání doplnil dne 26. 3. 2024, a to tím způsobem, že text původní podpisové listiny rozšířil o větu „*Proti rozhodnutí KU Ústí nad Labem, čj. KUUK/012487/2024, ze dne 15. 2. 2024*“.

79. Žalobce by tak mohl být považován za osobu oprávněnou k podání žádosti o obnovu, pokud by skutečně byl osobou oprávněnou k podání odvolání proti rozhodnutí krajského úřadu, tj. pokud by v rozhodné době naplnil veškeré podmínky pro jeho kvalifikaci jako dotčené veřejnosti podle § 3 písm. i) bodu 2 zákona o EIA.

80. Tato podmínka v posuzované věci splněna není. O tom, že žalobce takovou oprávněnou osobou nebyl, rozhodl pravomocně Krajský soud v Ústí nad Labem, podle jehož odůvodnění žalobce jednoznačně nebyl osobou oprávněnou podat odvolání proti rozhodnutí krajského úřadu. Rozsudek krajského soudu je pravomocný, vykonatelný a pro veřejnou správu závazný, proto ani žalovaný, ani ministr v řízení o rozkladu nebyli oprávněni zaujmout při rozhodování o žalobcem podané žádosti o obnovu řízení jiný právní názor, a byli jednoznačně povinni vycházet z posouzení právního postavení žalobce v daném řízení ze závazného právního názoru krajského soudu.

K námitce nesprávného převzetí argumentace z rozsudku správního soudu

81. Výše uvedené bezesbýtku platí i ve vztahu k námitce, podle níž správní orgány měly pochybit, pokud převzaly argumentaci právě z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem.

82. Soud neshledal žádné důvody pro to, aby akceptoval žalobcem nastíněný jazykový a teleologický výklad, podle něhož žádost o obnovu zjišťovacího, resp. navazujícího správního řízení může podat i ten, kdo odvolání proti rozhodnutí podle § 7 odst. 6 zákona o EIA nepodal, případně nebyl oprávněn podat. Ustanovení § 100 odst. 2 správního řádu jednoznačně stanoví, že *k podání žádosti o obnovu řízení je oprávněn výlučně účastník (tj. zásadně jen účastník původního řízení, příp. jeho právní nástupce, nebo tzv. opomenutý účastník původního řízení)*. Žalobce však takovou osobou není, o čemž bylo pravomocně rozhodnuto krajským soudem a toto rozhodnutí bylo platné, účinné i právně závazné pro žalovaného při vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

83. Pokud žalobce v rámci druhé žalobní námítky brojil proti posouzení náležitostí podpisových archů či polemizoval se správními orgány ohledně možnosti respektive povinnosti správních orgánů vést žadatele k jejich opravě a doplnění, má soud za to, že tato argumentace není pro posouzení zákonnosti a věcné správnosti žalobou napadeného rozhodnutí nikterak rozhodující. Je tomu tak proto, že s ohledem na výše uvedené musí platit závěr, že žalobce nebyl oprávněn podat odvolání proti rozhodnutí krajského úřadu, a tím pádem ani nebyl oprávněn požadovat obnovu původního řízení.

84. Důvody, pro které Krajský soud v Ústí nad Labem dospěl k závěru o tom, že žalobci nesvědčí legitimace pro podání odvolání proti rozhodnutí krajského úřadu, Městský soud v Praze blíže nezkontroloval a nepovažuje za nezbytné je na tomto místě nynějšího rozsudku znovu opakovat, a to tím spíše, že účastníci řízení s nimi jsou podrobně seznámeni. Pokud se k nim v žalobě znovu žalobce vrací, považuje soud za potřebné znovu zopakovat a zdůraznit, že výrokem Krajského soudu v Ústí nad Labem i jeho posouzením otázky účastenství byly správní orgány vázány podle ustanovení § 54 odstavec 6 s. ř. s.

85. Soud přitom nepřehlédl skutečnost, na kterou upozornila osoba zúčastněná na řízení, totiž že ze spisu vyplývá, že žalobce i přesto, že byl krajským úřadem řádně vyzván, aby v přiměřené lhůtě odstranil nedostatky jím podaného odvolání, tyto nedostatky v uvedené lhůtě neodstranil (viz bod 78 tohoto rozsudku). I tato okolnost tak vede ke zcela shodnému závěru, k jakému dospěl i Krajský soud v Ústí nad Labem, totiž že odvolání žalobce proti rozhodnutí krajského úřadu bylo podáno k tomu neoprávněnou osobou a mělo být jako nepřípustné zamítnuto, a z toho nutně plynoucího závěru, že žalobce nebyl věcně aktivně legitimován k podání návrhu na obnovu řízení.

K námitce nesprávnosti úvah o koncentraci řízení

86. S výše popsaným posouzením nepochybně úzce souvisí i správný závěr žalovaného o nedůvodnosti argumentace žalobce ohledně aplikace koncentrační zásady.

87. Podle ustanovení § 7 odst. 6 zákona o EIA „[p]rávo podat odvolání proti rozhodnutí má oznamovatel a dotčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodě 2 a dotčené územní samosprávné celky. Splnění podmínek podle § 3 písm. i) bodu 2 doloží dotčená veřejnost v odvolání“. Soud si v případě této námitky zcela osvojil právní názor žalovaného vyjádřený v napadeném rozhodnutí, podle něhož uvedené ustanovení taxativně vymezuje legitimace k podání odvolání proti negativnímu závěru zjišťovacího řízení. Vychází-li žalobce z toho, že jeho legitimace se odvíjí od právní úpravy oprávnění tzv. dotčené veřejnosti, jíž lze nepochybně rozumět právnické osoby odvozující svou legitimitu od podpory veřejnosti na základě podporující podpisové listiny, pak soud – zcela ve shodě se žalovaným – došel k závěru, že výše uvedené ustanovení zcela jednoznačně stanovuje okamžik, kdy již musí být řádná PPL kompletní a doložena příslušnému správnímu orgánu. Tento požadavek má svůj původ nepochybně v logické konstrukci dotčené právní úpravy a smysl a cíl v základních zásadách činnosti správních orgánů, protože náležitou ochranu práv a povinností účastníků řízení podle zákona o EIA lze zajistit jedině tak, že bude stanoven jednoznačný a konečný okamžik, který umožní správnímu orgánu učinit si závěr o tom, zda v případě doložení splnění podmínek podle ustanovení § 3 písm. i) bodu 2 zákona o EIA lze považovat odvolání dotčené veřejnosti za přípustné. Tento okamžik tak musí být nezbytně spjat s okamžikem podání odvolání.

88. Doložení splnění podmínek podle ustanovení § 3 písm. i) bodu 2 zákona o EIA je tedy přímou podmínkou přípustnosti odvolání proti rozhodnutí podle § 7 odst. 6 zákona o EIA. To znamená, že nejpozději při podání odvolání proti negativnímu závěru zjišťovacího řízení musí odvolatel z řad dotčené veřejnosti splňovat veškeré podmínky plynoucí z ustanovení § 3 písm. i) bodu 2 zákona o EIA, tj. již při podání odvolání musí odvolatel disponovat PPL legitimující jej k podání odvolání proti příslušnému rozhodnutí dle ustanovení § 7 odst. 6 zákona o EIA, a obsahující veškeré podstatné náležitosti v intencích ustanovení § 9e zákona

o EIA, včetně alespoň 200 podpisů podporujících osob, a tuto listinu musí současně správnímu orgánu doložit. Jiný výklad ustanovení § 7 odstavec 6 zákona o EIA by podle názoru Městského soudu v Praze nutně vedl k procesní nejistotě o okruhu možných účastníků řízení a nebyl by ani v souladu se zásadou hospodárnosti a rychlosti správního řízení. Zákon o EIA v daném ustanovení podle názoru soudu zcela jednoznačně stanoví, kdo a za jakých podmínek může být považován za osobu oprávněnou k podání odvolání, čehož si žalobce mohl a měl být vědom. Žalobce nemá pravdu, že by v jeho PPL scházelo pouze označení příslušného zákonného ustanovení, konkrétně § 7 odstavec 6 zákona o EIA. Ustanovení § 9e odstavec 2 tohoto zákona totiž jasně rozlišuje mezi podporou pro účastenství v navazujícím řízení dle § 9c a pro podání odvolání proti rozhodnutí vydanému v tomto řízení na jedné straně, a mezi podporou pro podání odvolání proti rozhodnutí vydanému ve zjišťovacím řízení dle § 7 odstavec 6 zákona na straně druhé. Rozdíl mezi touto podporou přitom může být z pohledu petentů zásadní: mohou souhlasit se záměrem samotným, ale chtějí mít možnost hájit jeho realizaci v navazujících řízeních. Z podpory pro odvolání proti rozhodnutí v navazujícím řízení tak nelze bez dalšího dovozovat podporu pro odvolání proti rozhodnutí ve zjišťovacím řízení. Nedostatek PPL tak nebyl toliko formální, jak tvrdí žalobkyně, ale věcný. Napravit by jej tak bylo možné z povahy věci jen sesbíráním nových podpisů a nikoli dodatečným doplněním odkazu na § 7 odstavec 6 zákona o EIA, jak správně uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

89. Vzhledem k tomu, že ve správním řízení před vydáním rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem bylo se žalobcem jako s účastníkem řízení jednáno, nebyl žalobce omezen či zasažen ve svých právech, neobstojí proto ani rozsáhlá argumentace žalobce na toto téma v podané žalobě. Soud má za to, že nicméně ani tato skutečnost nemůže nahradit absenci zákonem stanovených podmínek pro jeho oprávnění podat odvolání, tím méně pak oprávnění podat návrh na obnovu řízení. Soud se proto ztotožnil se závěrem, že absence přiložených bezvadných náležitostí k odvolání je vadou podání, kterou nelze žádným způsobem zhojit. Námitka nesprávného posouzení koncentrace řízení není důvodná.

Vázanost soudu procesním postupem správního orgánu

90. Soud neshledal žádný důvod pro to, aby jakkoliv korigoval právní názor žalovaného. Pro závěry o důvodnosti a oprávněnosti žalobcovy konstrukce vázanosti soudu procesním postupem správních orgánů Městský soud v Praze neshledal žádnou zákonnou ani judikaturní oporu. Krajský soud v Ústí nad Labem nebyl vázán závěrem žalovaného, pokud žalovaný žalobce chybně považoval za účastníka správního řízení, resp. za osobu oprávněnou podat odvolání proti rozhodnutí krajského úřadu.

91. Krajský soud v Ústí nad Labem zcela v souladu s již ustálenou judikaturou NSS (viz např. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2005, čj. 3 As 8/2005-118, rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2010, čj. 1 As 61/2010-98, rozsudek NSS ze dne 1. 6. 2011, čj. 1 As 6/2011-347 či rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2014, čj. 4 As 157/2013-33) přistoupil k tzv. materiálnímu posouzení účastenství žalobce ve správním řízení a k materiálnímu posouzení otázky, zda žalobce byl skutečně osobou oprávněnou podat odvolání proti napadenému rozhodnutí. Městský soud v Praze se s uvedenými závěry zcela ztotožňuje, ostatně posuzování správnosti jeho závěrů mu ani nepřisluší.

92. Dospěl-li tedy Krajský soud v Ústí nad Labem při svém posouzení k závěru, že žalobce oprávněnou osobou nebyl, pak ani okolnost, že žalovaný tím, že odvolání žalobce proti napadenému rozhodnutí věcně projednal a poskytl žalobci více práv, než mu ve skutečnosti náleželo, nijak nezavazovala správní orgány k tomu, aby se žalobcem jednaly jako s účastníkem řízení oprávněným k podání návrhu na obnovu řízení.

93. Podle názoru Městského soudu v Praze (ostatně vyjádřeného v odůvodnění tohoto rozsudku již opakovaně výše) byli žalovaný i ministr povinni právní názor krajského soudu v dané věci akceptovat. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem byl vydán dne 11. 11. 2024, až do současnosti nebyl zrušen ani změněn, ministr vydal žalobou napadené rozhodnutí dne 9. 10. 2025, tj. po vydání předmětného rozsudku, a byl tedy zavázán právním názorem vyjádřeným v něm i pro posouzení účastenství žalobce v řízení o návrhu na povolení obnovy řízení.

94. Zcela na závěr soud uvádí, že žalobce se ve své žalobní argumentaci soustředil na podrobně rozebraný a odůvodněný nesouhlas s právním hodnocením žalovaného. Obdobně přitom žalobce argumentoval již v podaném rozkladu, přičemž ministr se s těmito námitkami dostatečně a komplexně vypořádal v napadeném rozhodnutí. Soud považuje vypořádání těchto námitek za věcně správné, zákonné a vyčerpávající s tím, že na příléhavé odůvodnění napadeného rozhodnutí o rozkladu i rozhodnutí ministerstva jako správního orgánu I. stupně lze plně odkázat.

Závěr a náklady řízení

95. Na základě všech shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

96. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

97. Pokud jde o náklady řízení, které vznikly osobě zúčastněné na řízení, soud dospěl k závěru, že nejsou dány předpoklady pro přiznání práva na jejich náhradu. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s., ve znění účinném do 31. 12. 2025, ve spojení s článkem XI odstavec 2 přechodných ustanovení s. ř. s. podle zákona č. 314/2025 Sb., má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Novelizované ustanovení § 60 odstavec 5 s. ř. s. v platném znění se totiž na posuzovanou věc nepoužije. V dané věci soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost nestanovil, pouze jí dal možnost uplatnit její práva v probíhajícím řízení. Z uvedených důvodů tak soud vyslovil, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

pokračování
176/2025

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. března 2026

Mgr. Marek Bedřich
předseda senátu